

Šv. Teresė Avilietė: Viešpatie, arba kentėti, arba mirti

Spalio 15 d. Katalikų Bažnyčia mini Bažnyčios mokytoją Šv. Teresę Avilietę. Šventoji Teresė gimė 1515 m. kovo 28 d. Aviloje (Ispanija). Nuo vaikystės buvo krikščioniškai auklėjama, domėjosi šventųjų gyvenimais. 1536 m. įstojo į karmeličių vienuolyną Aviloje. Ji patyrė daug mistinių malonių, regėjimų, kurias šv. Petras Alkantarietis ir šv. Pranciškus Bordža patvirtino esant dieviškos kilmės.

1562 m. Aviloje ji įkūrė šv. Juozapo basųjų karmeličių vienuolyną, kuris siekė dvasingumo gyvenimo ir griežčiau žiūrėjo į vienuolinį gyvenimą. Pirmasis basųjų karmeličių vienuolynas pasižymėjo visiškai atsiribojimu nuo išorinio pasaulio, tyla, asketiškumu. Vienuolės dėvėjo šiurkščius paprastus rūbus ir avėjo sandalus, buvo davę visiškos abstinencijos įžadus. Po to, kai 1567 m. karmelitų ordino generolas Rossi leido steigti kitus vienuolynus su tokia pačia griežta regula, vienuolynų skaičius išaugo iki penkiolikos. Sutikusi jauną vienuolį šv. Kryžiaus Joną, trokštantį tokių pačių reformų vyrų vienuolynuose, 1569 m. ji padėjo jam įkurti pirmąjį reformuotą basųjų karmelitų vienuolyną vyrams. Šv. Teresė, pati nieko neturėdama, pastatė ir įkūrė įvairiuose miestuose 32 vienuolynus: 17 moterų ir 15 kunigų karmelitų. Naujoji ordino atšaka sutiko nemažą pasipriešinimą, ir 1575 m. generolas Rossi įvedė kai kuriuos apribojimus, tačiau 1580 m. popiežius Grigalius XIII nutraukė Basųjų karmelitų persekiojimus, išleisdamas bulę, kurioje juos pripažino kaip atskirą provinciją su savo provincijolu. Šv. Teresė mirė 1582 m. spalio 4 d., kanonizuota popiežiaus Grigaliaus XV 1622 m.

Šv. Teresė Avilietė – viena didžiausių mistikų, sugebėjusi suderinti kontempliaciją ir aktyvų gyvenimą. Šv. Teresė buvo labai silpnos sveikatos, nuolat sirgo, tačiau vis tiek nuolat pasninkaudavo, karštai meldėsi, aukodama visus skausmus už nusidėjėlių atsivertimą ir norėdama už juos Dievo teisybei atsisteigti. Visiškai atsidėjusi Viešpačiui, ji liepsnojo galinga Dievo meile.

Apie vidinę malda Šv. Teresė Avilietė rašė, kad „vidinė malda yra ne kas kita, kaip draugiškas bendravimas, dažnai slaptas pasikalbėjimas su Tuo, kuris mus myli, nors Jo dar nemylime, nes tikra meilė ir tvirta draugystė reikalauja vienodo širdžių nusistatymo [...] Vidinė malda - tarsi durys į didžias malones, kurias Viešpats man suteikė. Jei tos durys uždarytos, nežinau, kaip Jis tokias malones galėtų sielai teikti. Jei Jis ir norėtų įeiti į pasigėrėti ir savo paguodomis ją pradžiuginti, nerastų pro kur. Dievas nori, kad siela būtų vieniša, tyra ir trokštų tokios paguodos. Jei darome daug kliūčių, nesistengiame jų pašalinti, kaip Jis pas mus ateis ir kaip galime norėti, kad mums suteiktų didžių malonių“. Savo antgamtinius regėjimus ji apibūdino kaip „matymą, kurio aiškumas ir ryškumas pralenkia visa, ką tik galime įsivaizduoti šiame pasaulyje. Nėra tai žerėjimas, kuris akintų, bet mielas atspindys; toji šviesa nepažeidžia akies, kuria matome dalyką dieviškame gražume. Ta šviesa skirtinga nuo šio pasaulio šviesos - net pačios saulės skaidrumas atrodo prietema, palyginus su anos skaidrumu... Toji šviesa niekad negęsta, ji neturi nakties; visada pasilieka šviesa, niekas jos nekliudo“.

Jos patirti regėjimai užrašyti knygoje „Gyvenimas“, „Sielos šauksmas į Dievą“, „Vidinė pilis“, „Tobulėjimo kelias“ ir kitose.

Pagrindiniai atributai – jai širdį verianti liepsnojanti strėlė su įrašu
Misericordiam Domini in aeternum cantabo
(„Amžinai giedosiu Viešpaties gailėstingumą“)
ir balandis, kurį šventoji regėjo savo vizijose.